

Pataki Éva – Vajda Anikó

Hamlet halott

Kortárs pesti krimi

helma
Helma 2022

Hamlet halott

Írta: Pataki Éva – Vajda Anikó

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-32-7

Copyright © Pataki Éva – Vajda Anikó

A könyv borítóját Szopos Kata készítette.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Helma Kiadó 2022

1. Anita hirtelen riadt fel hajnalban, kalapáló szívvel, levegő után kapkodva. Pár percbe telt, amíg a téli sötétben tudatosította, hogy semmi baj nincs, otthon van, a saját ágyában, a szorongató, kusza képek, amikből jóformán semmire nem emlékezett, csak egy nagy, riasztó fehérségre, nem valóság, csak álom volt. Kitámolygott a konyhába, ivott egy nagy pohár vizet, és lassan kezdett megnyugodni. Azért még óvatosan kinyitotta a gyerekszoba ajtaját, és belesett. Kislánya, Brigitta békésen szuszogott. Anita fellelegezve csukta be az ajtót. Milyen szerencse, hogy sikerült rászoktatnia a külön alvásra, bár, talán azért, mert egyedülálló anya, legszívesebben még ma is együtt aludt volna vele, de ennek véget kellett vetni. Mostanában, mióta ezek a rémálmok kerülgetik, kifejezetten hálás a sorsnak, hogy ilyen nyugodt kislánya van, aki derűsen végigalussza az éjszakát, és nem mászik át hozzá éjjel. Milyen rossz lenne, ha látná őt hajnalonta ilyen állapotban! Szomorúan az ablakhoz ment, és azon törte a fejét: mi lesz, ha ez így folytatódik?! Mi történt vele az utóbbi időben?!

Kinézett az ablakon, és rémülten hátrahőkölt. Egy pillanatra azt hitte, nem jól lát, vagy még mindig az álomban van. Sápadtfehér fény derengett már az utcán, de nem lehetett tudni, hogy azért, mert világosodik, vagy azért, mert minden csupa fehér. Elalvás előtt, amikor kinézett, a régi, erzsébetvárosi utca még sötét volt, az ódon házaknak csak a körvonalai látszottak. Most viszont óriási pelyhekben hullt a hó, olyan sűrűn, hogy szinte kivehetetlen volt az utca. Egybefolytak a fehér dunyhába burkolódzó autók, járda mintha nem is létezne, és a háztetők egybefüggő fehérje mintha a derengő égbolt meghosszabbítása lenne. Ezen a télen még egy szál hó sem esett, pedig már benne jártak a februárban, és úgy tűnt, mintha a távozó tél egyetlen éjszaka alatt szeretné bepótolni a mulasztást. Ilyen havazást Anita gyerekkorában látott utoljára, akkor is csak egyszer. Másodikos korában olyan nagy hó esett egyik napról a másikra, hogy nem kellett iskolába menniük, napokra megbénult a város közlekedése, aminek, ők, gyerekek, természetesen nagyon örültek, annál is inkább, mert abban a nagy hóban apjuk felvitte őt és a nővérét a Normafához, és síelni

tanította. Akkor – egyetlenegyszer. Most azonban nem tudott örülni ennek a gyermekkori emléknek. Hirtelen éles késként szúrt az agyába a felismerés: megint rémálma volt. Miért is vannak újabban rémálmai, amik mindig egy nagy fehérséggel fejeződnek be? A hó... Igen, a hó...Apu!...gondolta magában, és leroskadt a fotelba. A szíve újra kalimpálni kezdett. Nyolcéves volt, csak hárommal több, mint most Brigitta, amikor apja eltűnt valahol a Himalájában... Végérvényesen, örökre. Sosem találtak rá. A hegymászó csoportból csak egy férfi jött vissza, de ő nem tudott semmit, mert korábban feladta, az utolsóelőtti tábornál, és elindult lefele. Előtte volt egy nagy vitájuk az apjával. Hegymászó társa mindenáron meg akarta győzni, hogy a viszonyok nem megfelelőek, és forduljanak vissza, bármilyen közel is vannak a célhoz. De apja, a legjobb és legtapasztaltabb hegymászó nem ismert lehetetlent. Határozottan kitartott a cél mellett, soha semmit nem adott fel. Olyan bizalmat és erőt sugárzott, hogy a csoport többi tagja hallgatott rá, és vele mentek. Addig mindig igaza volt. Addig... Anita torkát sírás szorongatta. Nem csak az apja, másik három ember is odaveszett, közöttük egy nő. Egyiküket sem találták meg. Ráadásul a családtagjaik mind Anita anyján vezették le dühüket, elkeseredett, szemrehányó telefonokat kaptak még évek múlva, hogy „A férjed miatt van minden!”... Az anyja ilyenkor azonnal sírni kezdett, sokáig hüppögött, jól hallhatóan végül még őt kellett vigasztalni. Anita hirtelen mindent megértett. Anyja egy éve halt meg, hetvenkét évesen. Még élhetett volna... De felemésztette a korai özvegység, az értelmetlen vádaskodások, a folyamatos büntudat, és a férje utáni örökös, olthatatlan sóvárgás, ami nem csökkent az idő múlásával. Nagyon szerették egymást. Anita és a nővére késői gyerekek voltak, szüleik már szinte feladták a próbálkozást, amikor váratlanul mégis sikerült az álmuk, és teljes családdá válhattak. Anitának és nővérének csodálatos gyerekkora volt, még élt a nagymama is, aki a szomszédjukban lakott, így bármikor tudott rájuk vigyázni, szinte folyton együtt volt a család. Kivéve persze, amikor apja hónapokra elment a távoli hegyeket megmászni, de ez sosem járt szorongással, sőt, inkább

boldogok voltak és büszkék, míg apjuk odavolt. Mindig hatalmas újságcikkek kíséretében tért haza, amikben magasztalták egyedi teljesítményét és bátorságát. Az anyja vakon bízott a férjében, sosem féltette. Remekül elvult a gyerekekkel egyedül is, illetve a nagymamával. Anita úgy gondolta, az anyja is ugyanolyan erős, mint az apja. De elég gyorsan kiderült, hogy nem. Férje eltűnése után összeomlott, depressziós lett, félős és szorongó. Szent Isten! Velem is ez fog történni?! ... Anita kibámult a nagy fehérségbe, és annyira ideges lett, hogy felpattant, és villámgyorsan fel-alá kezdett járkálni, miközben magának magyarázott. „Nem, én nem félek, sose félttem, én tudok egyedül élni, nem úgy, mint anyu, bátor vagyok, nyomozó vagyok. Anyu egyszerű közalkalmazott volt, házias, szerető, gondoskodó családanya. Neki ez volt az élete. Én erős vagyok... erős vagyok... Meg... szép is...” Elbizonytalanodva a tükörbe nézett, de a látványtól még rosszabbul lett. Kisportolt, magas alakja meggörnyedt, szép arca szétesett darabjaira, csillogó szőkésbarna, sűrű, hosszú haja cafatokban lógott, és máskor szédítően világító, zöld szeme, amiktől a férfiak megbolondultak, fénytelen volt, mint két üres szemgödör. Úgy hatvan évesnek látta magát, pedig csak harminc volt, töpörödöttnek, nyúzottnak, soványnak, szánalmasnak. Gyorsan elfordult a tükörtől. Persze, hogy nem kellek Ádámnak... Ettől még rosszabb kedve lett, mert eszébe jutott, hogy Ádámot, Brigitta apját, fél éve nem látta, és ilyen még a megismerkedésük óta nem fordult elő. Ezt a letagadhatatlan tényt hónapok óta sikeresen hárította, de újabban, kevés munkája adódott, többet volt egyedül, egyre fájdalmasabban gondolt vissza szakításuk körülményeire, többnyire önmagát okolva. Ó, nem, nem! Nem vagyok erős! Csak nem fogok bőgni..., de már bőgött, gyengének érezte magát. Életében először beismerte magának, hogy igen, neki is szüksége van egy férfire, ahogy anyjának is szüksége volt, nem áll meg a saját lábán, nem bírja ezt tovább! Bizonytalanul a telefonhoz nyúlt, majd visszatette. Újra a fehérségbe bámult, ami a reggeli fénytől már egészen kivilágosodott, trolik, hókotrógépek, járókelők törték meg az egységes fehérséget, hangjuk a távolból, tompán hallatszott. Anita megmosta

az arcát, föltette a teavizet, és folytatta belső monológját. Igenis, erős vagyok! Nem mutatkozhatok így Brigitta előtt! Nekem is rossz volt, hogy anyu mindig sírt! Igen, Brigittáért!... Meg egyébként is! Tehetséges vagyok, okos... szükség van rám! Kihúzta magát, megrázta a haját, próbálta ujjaival kisimítani összegabalyodott tincseit. Csak átmeneti gyengeség – bízta magát tovább. Az egész azért van, mert felszámoltam a régi lakásunkat. A sok régi fénykép, ruha, újságcikk... feljött apu emléke. A nagy fehérség az álmaimban: a hó, ahol apu elveszett... Így képzeltem el gyerekkoromban...

Ahogy járkált, kezdett felülkerekedni eredendően józan és határozott természete. Aztán megint belehasított Ádám hiánya. Egyedül vagyok... Ilyen egyedül még sose voltam... Miért voltam ilyen hülye?! Miért nem tudtam kimutatni, amit érzek? Miért kell mindig az erőset játszanom?!... Szükségem van rá... Ismét kezdett elgyengülni, de ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Anita majdnem felugrott a váratlan éles csöngéstől, aztán dobogó szívvel arra gondolt: „Megérezte. Megérezte! Biztos ő az!”, és gondolkodás nélkül felkapta a telefont.

- Széplaki Tibort holtan találták a lakásán. Gyere a Donáth u. 8-ba!- mondta rekedten egy mély férfihang.

- Mi?! - némi időbe telt, amíg Anita rájött, hogy a főnöke van a vonalban.

- Széplaki?... a színész?

- Igen. Siess! – válaszolta a férfi, majd letette a telefont.

2.

Anita a hír hallatára azonnal észhez tért. Elűnt minden addigi sötét gondolat, az önsajnálat és a titokzatos gyerekkor emléke, csak a hó maradt valóságos. Mint akit kicseréltek, újra az a nő volt, aki lenni szokott; beállt a zuhany alá, felhúzta a farmerjét, bekapott egy falatot, ivott egy kávé, és máris hívta a kollégáját. Közben vetett egy futó pillantást a tükörbe, és megnyugodva állapította meg, hogy nagyjából visszanyerte a bombanő formáját.

- Jani?
- ...gen – hallotta a jól ismert hangot.
- Nem te vagy ma az ügyeletes?
- A Főnök szerint ide te kellesz. Elindultál már?
- Persze.

Anita átszólt a szomszédban lakó barátnőjének, hogy el kell mennie, és már szélesebben száguldott is a kocsijához, átvágva az egyméteres hóval borított utcán. Kittyvel, a szomszédjával szerencséje volt. Otthon volt két kicsi gyerekkel, így bármikor rá lehetett bízni Brigittát, kulcsa is volt a lakáshoz. Férje, Lali, néha megszerelt ezt-azt Anitánál, bár ilyenkor mindig éreztette, hogy „szegény, férfihiányban szenved”, amin Anita mosolygott, tudván, hogy a férfiaknak mindig szükségük van arra, hogy megdicsérjék őket, és éreztessék velük, mennyire nagy szükség van rájuk. Ilyenkor eljátszotta a semmihez sem értő kislány szerepét, noha valójában sokkal több férfias dologhoz értett, mint a nők általában, bár a wc lefolyójával kétségtelenül nem boldogult.

- Na végre! – mondta rekedten Salgó, hatvan körüli főnöke, mikor Anita megérkezett a helyszínre. – Francba ez a hó! – és köhögött néhányat.

A helyszínt már biztosították kollégái, a helyszínelők végezték a dolgukat, ujjlenyomatok, lábnyomok, vérfoltok után kutattak, csomagolták össze Széplaki computerét, feltérképezték fiókjait, szekrényeit. Még ebben a felfordulásban is

látszott, hogy a lakás gazdájának feltűnően jó ízlése volt, és szerette a rendet. Anita szó nélkül a tetemre meredt. Széplaki az egyik kedvenc színésze volt.

- Öngyilkosságnak néz ki.

- Nem az – mondta Anita, és leguggolt mellé.

- Mi?! – fordult felé Salgó. – Ja persze, a megérzéseid... Kivételesen nem hiszek neked. Elfogult vagy.

Anitának több különleges képessége is volt, váratlan megérzések, sejtések, álmok, amik miatt kénytelen volt időnként agresszíven vagy szabályszegő módon fellépni, mert bizonyíték hiányában nem hittek neki a kollégák. A legtöbb esetben bebizonyosodott, hogy igaza van. Emiatt, persze, némi irigység övezte. De Salgó, kissé egykedvű, opportunist, de alapvetően igen bölcs főnöke mindig hitt neki.

- Úgy érted: meggyilkolták?! – folytatta idegesen, mivel Anita nem válaszolt.

- Úgy – mondta, és szótlanul leguggolt a halott színész mellé. Még így, halottan is megindítóan szép volt, mintha csak egy Shakespeare-darab végén feküdne a színpadon. Hányszor halt meg... - gondolta Anita. Egy pillanatra azt hitte, a színész mindjárt felpattan, és mosolyogva meghajol. De már nem hajol meg. Soha többé. A harmincöt éves férfi fekete göndör fürtjei szinte éltek, csak a szeme... a szeme üres volt és élettelen. És már sosem fog úgy szikrázni, égni, ahogy annyi meg annyi szerepben. Széplaki fiatalon lett sztár, és az is maradt. Igaz, még most is fiatal volt, bár szinte eljátszotta az egész világirodalmat.

- Szóval...? – nézett rá Salgó.

- Miért van jelmezben? – pattant fel Anita döbbenten

Ekkor jött rá, miért olyan ismerős a kép, miért olyan hihetetlen, hogy a színész halott. Széplaki a Hamletet játszotta előző este, és a jelmezében feküdt lakásának nappalijában, mellében törrel, amit két kezével markolt.

- Tőlem kérded?! – felelte ingerülten Salgó. – Előtted érkeztem fél órával. Még nem tudunk semmit.

- Te is érzed, hogy valami nem stimmel. Különben nem hívtál volna ide.

Összenéztek, és értették egymást.

- Mikor állt be a halál?

- Csak sejtjük. Néhány órája, az éjszaka folyamán. Egy barátja, valami Pányoki telefonált a rendőrségre. Széplaki nem vette fel a telefont egész este, és éjjel sem, ezért aggódni kezdett érte, és hajnalban idejött. Így talált rá. – De Anita nem figyelt Salgóra, valami más keltette fel a figyelmét. A halott nyakánál a köpeny szövetében megcsillant valami. Egy kis aranykarika, mint egy szem egy aranyláncból. Anita odaintette Kálmánt, aki hozta a felszerelést.

- Erről még ma kérem a jelentést.

- Azért ne vedd túl komolyan a megérzéseidet. Ti nők, ti nők... – sóhajtott Salgó.

- Valaki letépte róla...- nézte Anita a láncszemet, ahogy bekerül egy zacskóba.

- Talán... - mondta gondterhelten Salgó. – Vagy csak színházi kellék. Mekkora felhajtást fog csapni a sajtó – megborzongott.

A másik szobából elfojtott zokogás hangjai szűrődtek át. Salgó a szoba fele nézett, Anita követte a tekintetét. A fotelban egy negyvenes, őszülő, átlagos külsejű férfi szipogott, mellette az igazságügyi orvos szakértő állt, épp mérte a vérnyomását.

- Jajistenem...jajistenem...meghalok!....

A férfi sikoltozott, levegő után kapkodott: – A nyugtatómat!... A nyugtatóból adjon még!...

- Már adtam – mondta neki az orvos.

- De hát nem látja, hogy Tibor halott?! – előredőlt a fotelból és üvöltött. – Halott!! – majd visszahanyatlott, és tovább sírt.

– Kell a nyugtató... a szívem!...

- Jó, adok még – mondta megadással az orvos, és elővett egy injekciót.

- Jaj, mit csinál?! - sikoltozott Pányoki. - Csak nem akar megszúrní?!
Attól elájulok!

- Legalább csendben marad – mondta az orvos. - Nekem a hullával kéne foglalkoznom, nem magával! – Azzal hirtelen megragadta Pányoki karját, aki épp fel akart ugrani, és beledöfött.

- ÁÁÁ! Maga egy állat! Hogy lehet így? Ilyen durván?! ... Az én hófehér bőrömbe... Nézze... Véraláfutás...nem bírom a vér látványát.

- Ahhoz képest egész jól elvult a barátja tetemével, és a körülötte lévő vértócsával – válaszolta az orvos, aki szemmel láthatólag viszolygott Pányokitól.

– Megyek a boncterembe – szólt oda Salgónak. - Vagy kellek még?

- Nem, kösz. Felhívsz, ha megvan?

- Persze – válaszolta az orvos. – Ha hozzátok... - A hulla felé bökött.
A helyszínelők még fényképeztek.

- Hívhatod Anitát is. – tette hozzá Salgó.

- Mi?! Rám bízod egyedül az ügyet?

- Fáradt vagyok. Remélem, elbírsz vele. Elég faramuci ügy, úgyhogy neked való. És rád is fér.

Összenéztek, Anita hálás volt. Tudta, hogy Salgó arra gondol, ki kell jönnie az egy éve tartó gyászból. Főnöke folytatta:

- Elleszel vele egy ideig. Na persze, én vagyok. De inkább az irodában.

Anita izgatott lett. Általában ketten szoktak nyomozni, Salgóval, vagy mással, az elemző csapat támogatása mellett. Anita a legszívesebben egyedül dolgozott. Salgó több férfi kollégával próbálta összepárosítani, de rendőr társai képtelenek voltak egyenrangú félként kezelni, végül Salgó úgy döntött, maga mellé veszi a lányt. Ez némileg visszafelé sült el, a kollégák eddig is nehezményezték, hogy jobban ráérez az összefüggésekre, mint a többiek, ugyanakkor Anitának mégis jó volt, hogy volt mellette valaki, egy tapasztalt férfi, aki mindig mondott egy-egy olyan dolgot, ami egy nőnek sosem jutna

eszébe. Még neki se. Anita sokszor vágyott arra, hogy legyen egy teljesen önálló ügye, de pont most... Végül elhessegette a rátörő szorongást, és bement Pányokihoz a hálósobába, aki nyögdécselve, kicsit kókadtan nyúlt el a fotelben.

- Jó reggelt!

Pányoki felnézett.

- Jó? Magának ez jó?! –És ismét zokogásban tört ki.

Anita kezét nyújtott.

- Takács Anita. Magát... ismerem valahonnan.

A férfi tekintete, arcvonásai ismerősnek tűntek, bár Anita képtelen volt rájönni, honnan.

- Ne mondja!...- felelte Pányoki gúnyosan, és nőiesen nyújtotta a kezét.

Anitának a mozdulatról beugrott, hogy Pányoki az a híres transzvesztita, akit az újságok címlapjairól és az egyik tévé éjszakai műsoraiból ismert, az Ezüst híd bár sztárja, bár így, egyszerű farmerben és pulóverben, férfiként, egyáltalán nem hasonlított arra a gyönyörű nőre, akit egyszer személyesen is látott színpadon.

- Magát láttam fellépni!

Pányoki azonnal felderült, és izgatottan kérdezte.

- Igen? Hol? A bárban? Nyilván... Melyik számomban? A Marilyn Monroe-ban? Vagy a...

- Azt már nem tudom. De jó volt benne!

- Köszönöm...- Pányoki sejtelmes, Honthy Hannás mosollyal, nézett oldalra, és keresztbe vetette a lábát.

- Történt egyszer egy gyilkosság maguknál a bárban.

- Óh, igen! Hát persze! Két éve! Azt a szerb fiút... Jaj, borzalmas volt, borzalmas!...

Anita elővette a jegyzettömbjét.

- Szabad kérdezni a nevét? - próbált óvatosan közelíteni, de a sértődést nem kerülte el.

- Lilla! – mondta vérig sértett hangon a férfi, és hanyag mozdulattal a falra mutatott.

Anitának abban a pillanatban esett csak le a tantusz. Hát persze! Széplaki meleg volt! A falon óriásplakát díszelgett Pányokiról női ruhában, rajta felirat: „Az ördögi Lilla”. Mindez Széplaki hálósobájában. Anita arcát látva Pányoki ijedten hozzátette.:

- Maga nem is tudta, hogy Tibor meleg?

- De, de, dehogynem tudtam. Hallgattam vele azt a rádióműsort.

Pár hónappal korábban egy éjszakai beszélgetés során egy mélyinterjúban Széplaki beszélt arról, hogy meleg. Addig soha, bár ez a pletyka terjedt róla. Akkor, először, nem tagadta, igaz, csak egyetlen mondat volt, és utána rögtön a szerepeire terelte a szót.

- Maga is elítél minket, igaz?! – nyűgösködött Pányoki.

- Ne vicceljen már!.Úgy nézek én ki?

- Hát... nem. Sőt...- Pányoki hosszan végignézett a nőn. – Egyébként én nem vagyok meleg. Én *nő* vagyok, csak veszemre egy férfi testébe zárva.

Ő, bezzeg, vállalta magát, sőt... Anita igyekezett elejét venni a Pányoki nemét illető hosszas fejtegetésnek.

- Tudja, ha őt néztem, eszembe sem jutott,...csak a játéka. Majdnem mindenben láttam.

- Zseni volt! Egy zseni! – Pányoki újra hüppögni kezdett.

- Igen, valóban. Maga szerint mi történhetett?!

- Tőlem kérdezi?

Anita a plakátra nézett.

- Maguk...

- Mi csak barátok voltunk!- vágott közbe ingerülten Pányoki. – Nagyon közeli barátok! – hangsúlyozta. – Miért kell rögtön azt feltételezni, hogy ha két meleg...

- Jó, jó, jó – szakította félbe Anita. – Azért meg kellett kérdezni. És még sok minden mást is meg kell majd kérdezni – tette hozzá hangsúlyosan. - Ha lehet, ne sértődjön meg minden kérdésen.

- Egyáltalán nem vagyok sértődős! –felelte a férfi, és emelt fővel elnézett.
– Tessék, kérdezzen!

- Hogy hívják? – Pányoki felkapta a fejét.

- Már mondtam! Lilla!

- Én az eredeti nevére gondolok.

- Ja... Pányoki Ödön. – mondta undorral, és ismét kezét nyújtott. – Ez jobb?

- Jó vagy nem jó, ezt kell bejegyezni - Anita felírta a nevet. - Máskor is fordult már elő ilyesmi?

- Hogy meghal?!

- Nem, hanem hogy maga aggódik érte és idejön éjnek évadján.
Egyáltalán, miért aggódott?

- Nem vette fel a telefont. És sürgősen beszélnem kellett volna vele!

- Miről?

- Ez most miért fontos?

- Minden fontos.

- Hát jó... az Ákosról.

- Milyen Ákosról?

- Az én Ákosomról! De ehhez magának semmi köze! Magánügy.

- Jó. Bocsánat.

- Ákos megint elhagyott... - Pányokinak sírásra görbült a szája.

- Igazán sajnálom. De nem szeretnék a magánügyeibe avatkozni....-
vetette közbe gyorsan Anita, nehogy Pányoki belekezdjen az ismeretlen Ákossal való hosszú szerelmi történetébe.

- Jó. Azért... elmondtam volna. Legalább valakinek.

- Megtisztel. Majd talán erre is sor kerül. Szóval, máskor is szokott ide jönni váratlanul?

- Nem! De most nem vette fel a telefont.

- Akkor miért van kulcsa a lakáshoz?

- A kutya miatt. Ha Tibor nem ér rá egész nap, én sétáltatom.

Anita csodálkozó arcára nézve hozzátette.

– Mondtam, hogy nagyon jó barátok vagyunk! Bizalmas barátok.

- Voltak...- javította ki Anita, és gyorsan folytatta, tartva egy újabb sírásrohamtól. – Lehetett valami oka, hogy öngyilkos legyen, mit gondolsz? Hiszen, ha valakinek, magának tudnia kell!

- Oka?! Ezer is! Hát milyen ország az ilyen? Tegnap volt az utolsó előadás a Kisszínházban. Ugye, hallotta, hogy bezárták? Csak úgy! Fogják magukat és bezárják! Aztán... új igazgatót raknak a Blaha Lujza Színházba... Eredetileg az volt Tibor anyaszínháza. A fél társulat eljött!

- Igen, de Széplaki szabadúszó volt. Egy csomó színházban játszott. Jobbnál jobb szerepeket. Meg filmekben.

- Amíg voltak filmek. Ahogy itt mennek a dolgok... És hát, amit velünk csinálnak!...Esküszöm, félek!

- Gondolja, hogy valami meleg-ellenesség van a háttérben? Provokálták korábban Széplakit?

Pányoki ijedten nézett rá.

- Kit nem? De nem vettük komolyan. ...Úgy érti, hogy... megölték?! Jézusom! Én azt hittem, öngyilkos lett!

- Még semmit nem tudunk, de ilyenkor minden lehetőséget végig kell gondolni. Érti?

- Értem. Illetve nem értem. Képtelen vagyok felfogni.

- Voltak öngyilkossági hajlamai?

- Nem, soha! Teljesen normális volt.

- Akkor miért tette volna? Azért, mert bezárt a Kisszínház?... Meg új az igazgató a Blaha Lujza színházban?

- Hát... nem, ennél ő sokkal racionálisabb volt. Na de mégis, mire gondolhattam volna, amikor bejövök, és itt fekszik nekem Hamlet-jelmezben, törrel a szívében?

- Talán csak öngyilkosságnak álcázták... - gondolkodott fennhangon Anita. Pányoki ettől nagyon izgatott lett.

- Komolyan? De izgi! Maga tényleg nyomozó? Úgy érzem magam, mint egy igazi filmben! Egyszer játszottam filmben, de csak egy egész kis szerepet...

Salgó beszólt a nappaliból:

- Mi kész vagyunk. Ha Janiék végeznek a szomszédokkal, ők is bejönnek a központba.

Anita ránézett Pányokira.

- Akar tőle elbúcsúzni? Mielőtt elszállítják?

- Én most lefeküdnék egy kicsit. Nagyon megviselt ez a reggel. Na és az a durva orvos!

- Magának most velünk kell jönnie.

- Micsoda?! De hát nem én voltam! Csak nem akar lecsukatni?!

- Muszáj befejeznünk a kihallgatást! Ne cirkuszojjon már! – szólt rá Anita kicsit keményebb hangon. Pányoki elismerően végigmérte.

- Milyen határozott hang! Már az előbb is néztem magát! Maga gyönyörű!

- Igen, mondták. Mehetünk?

- Kár, hogy nő. Bár, ha férfi lenne és nőnek öltözne... Maga véletlenül nem...?

- Nem vagyok leszbikus, ne reménykedjen!

- Értem. Kár. Jobban megértenénk egymást.

- Igazán, sajnálom, az élet már csak ilyen. Vannak heteroszexuálisok is.

- Nekem mondja!

Elindultak kifele. Széplakit közben elvitték, csak a tetem hült helye maradt körülrajzolva a földön.

- Ó, Istenem! – szörnyülködött Pányoki, és halkán szipogott.

Az orvos a kabátját vette.

- Inkább gyilkosságra gyanakszom. De akár ő is tehetett.

Vették a kabátjukat és indultak kifele.

- Áshatom ki a kocsit. Ez a rohadt hó!

Pányoki toporgott.

- Akkor most én is?... Nem lehetne máskor?

- Nem! – válaszolt vissza sem nézve Salgó.

- De nem fognak lecsukni? Ugye nem?!

- Nem. Kivéve, ha maga gyilkolta meg- tette hozzá Anita és rámosolygott.

- Nahát... Jaj, maga... olyan izé! Ne viccelődjön nekem egy ilyen napon!

Már majdnem kiléptek az ajtón, mikor vinnyogás hallatszott egy zárt szekrényajtó mögül. Anita és Salgó megtorpantak. Pányoki kétségbeesve rohant a szekrényhez.

- Ó, a kis Ophélia! Hol vagy?!

Benyúlt a szekrénybe, és egy kis pincsit húzott elő.

- Szent isten! Ki tett téged ide? Ó, édesem, drágám, ne haragudj Lillácska nénire, még nem is pisikéltél, te szegény! És nem is hamikáltál! ... Na várjál, viszünk neked egy kis hamikát a rendőrségre. – Kiszaladt a konyhába, és felkapott egy kutyaeledes dobozt. – Jövök már! - kiabált Anitaék felé. – Szegény kicsikém, képzeld mi történt! A papa meghalt! Meghalt!!!

Zokogva követte Anitaékat, a kutya nyüszítve izgett-mozgott az ölében.

3.

A Kisszínházban síri hangulat uralkodott. A társulat tagjai szétszóródtak a büfében, az előcsarnokban, egyesek a színpadon, többnyire sírtak, részegen horkolva aludtak, vagy ide-oda támolyogva énekeltek. Egy kis csoport a színpadon kört alkotva ült törökülésben, egymást átölelve, és egy középre tett gyertyát bámultak, halkán dúdolván egy dallamot. Az egyik hórihorgas színész épp a fényképét szedte le a falról az előcsarnokban. A porlepte fal nagy része már üres volt, a képek helye világított csupán. Néhány fotó még ott lógott, többek között Széplakié is. Anita és Pányoki megrökönyödve torpantak meg, belépve a tárva-nyitva lévő főbejáraton.

- Jézusom!...- mondta Pányoki, és a szeme sarkából egy könnycsepp gördült le. Arca most komoly volt, a hangja is férfias, természetes, őszinte. Anita ránézett, és ebben a pillanatban hajlott rá, hogy Pányoki ártatlan, bár tudta, hogy a gyanúsítás vádja alól nem vonhatja ki, amíg nem találják meg a tettest, mivel Pányokinak semmilyen kézzelfogható alibije nem volt arra, hogy hol töltötte az éjszakát. Elmondása szerint a barátja, Ákos miatt bolyongott egész éjjel, sírva, az utcákon, akivel előző nap összevesztek, és a fiú elrohant azzal, hogy látni se akarja többet. Ráadásul a Kisszínházban ment az utolsó Hamlet, a színház utolsó előadása, rettenetes egy éjszaka volt. Anita a kocsiban döntötte el, útban a kapitányság felé, hogy inkább a színházba néz be, hátha valami forró nyomra bukkan, és viszi magával Pányokit is.

Pányoki biztos volt benne, hogy a színházban még sokan ott lesznek, reggelig eltart a búcsúztató, hisz még egy premier után is ott szoktak lenni ilyenkor. Az is kiderült, hogy Széplaki viszont nem volt ott, sőt, már az előadás után eltűnt, mert egyszer ide is betért barátját kutatva az éjszaka folyamán, és senki nem tudta, hol van. Úgy gondolták, biztos hazament, és alvásba menekült a fájdalmas színháztemetés helyett. Anita ekkor döntött úgy, megkérdez gyorsan a helyszínen még néhány színészt, ha tényleg ott vannak, hiszen ők látták

utoljára Széplakit. Pányoki azonnal meg akarta osztani gyászát, elmondani a színház szélnek eresztett társulatának, hogy Széplaki nincs többé, Hamlet halott, de Anita megtiltotta neki.

A hórihorgas színész, hóna alatt a saját fényképével, épp kislattyogott mellettük az ajtón, kissé ingatagon, kezével búcsút intve Pányokinak, akit, mint kiderült, többen is ismertek itt. Ő is visszaintett, és nagyot sóhajtott. Anita a foghíjas falat nézve, értetlenül kérdezte Pányokit.

- Ez így szokás? Hazaviszik a saját fényképüket?

- Szokás?! Mi az, hogy szokás?! Honnan tudjam? Ilyen még soha nem fordult elő! Soha! Hogy bezárjanak egy színházat! Csak úgy! Minden ok nélkül!

Anitát annyira megdöbbentette a nyomasztó hangulat, hogy csak akkor kapott észbe, hogy mi járatban van itt.

- Hé, várjon!- kiabált a színész után.

A férfi visszafordult, de arra a kérdésre, hogy mikor látta utoljára Széplakit, csak bambán, alkoholtól zavaros szemekkel nézett, és csak töredékmondatokot tudott kipréselni magából:

- Nem tudom... Nem láttam... Egyáltalán nem...- azzal visszafordult, és próbálta visszanyerni a tájékozódó képességét.

- Menjünk!- mondta Anita, és elindultak a társalgó felé. Anita végigkérdezte a jelenlévőket, de többnyire mindenkitől ugyanazt a választ kapta: Széplaki eltűnt, rögtön az előadás után. Általában ott szokott maradni banketteken, vagy bármilyen más közösségi eseményen, legyen az egy születésnap vagy váratlan haláleset, de előfordult az is, hogy inkább lelépett, egyedül akart maradni. Különösebben senkit nem érdekelt, miért kérdezzeti őket Anita, és egyáltalán, hogy ki ő. A többség nem volt józannak mondható, és saját keserőségük egyébként is elnyomott minden más érzést és gondolatot. Volt, aki azért sírt, mert munkanélküli lett, a számláit se tudja a következő hónaptól fizetni. Más a kedvenc szerepeit siratta, volt, aki káromkodva a rendszert szidta. Az öltöztetőnő már nem volt ott, így azt a rejtélyt, hogy hogyan távozott

Széplaki a színházból Hamlet-ruhában, Anitának nem sikerült megtudnia. Bár, morfondírozott, ha a fényképeiket elviszik, miért ne vihetne el valaki emlékebe egy Hamlet-jelmezt? Anita elismeréssel nyugtázta, hogy Pányoki, akinek egy-egy színész a nyakába borult, majd továbbment, megállta, és nem mondott semmit Széplaki haláláról. Ezt rajtuk kívül még senki nem tudta, és a társulatnak épp elég megrázkódtatás volt a színház bezárása. Ráérnek este, vagy másnap megtudni, mire kialusszák magukat. Anita talált egy józan embert is, a portást. Éppen a portásfülkében fogyasztotta a reggelijét, egy hatalmas kolbászos kenyeret. Anita felmutatta a rendőrigazolványát, majd kérdőre fogta.

- Történt valami rendkívüli tegnap este?
- Bezárták a színházat. Ez elég rendkívüli, nem?
- Voltak ismeretlenek a művészbejárónál?
- Mindig vannak. Rajongók... - tette hozzá némi undorral.
- Kereste valaki Széplaki művész urat?
- Egy férfi... virággal.
- És?
- Mit és?
- Találkoztak?
- Nem. A művész úr ezen a kijáraton nem ment ki. Ha csak nem akkor, amikor pisiltem.
- Milyennek látta tegnap Széplakit?
- Izgatottnak. Mindenki be volt sózva. Én meg nézhetek másik állás után.

Ezek után Anita alaposan végigkutatta Széplaki öltözőjét. Semmi különöset nem talált: jelmezek, sminkek, szövegkönyvek. Egy dolog tűnt fel neki: a színész néhány privát ruhája. Egy nadrág és egy pulóver kissé slendriánul ledobva a fotelbe, a többi ruha szépen beakasztva a szekrénybe. Ez lehetett tehát, amiben jött... és amit nem vett vissza... Anita a fotelt nézte. Vajon mindig ilyen rendetlen volt? A lakásában látott takaros rendből kiindulva olyan embernek képzelte a színészt, aki rögtön vállfára akasztja a holmijait. És

egyáltalán? Miért nem vitte haza őket, ha végleg bezár a színház?... Anita bezáratta a portással az öltöző ajtaját. Mindenképpen beszélnie kell az igazgatóval, hiszen a színházat is be kéne záratni, amíg alaposan át nem kutatják. A hátsó folyosókon bolyongva, nagy nehezen egy kis ajtón keresztül kitalált a nézőterre. Hol lehet a társalgó? Pányokit magával kell vinnie. Bekukkantott a nézőterre, ahol a kihalt teremben, az üres széksorok között egy férfi egyedül ült az utolsó sor szélén. A hatvanas éveiben járó igazgató még egy utolsó tekintetet vetett az üres színpadra, ahonnan már eltűnt az éneklő társaság, a gyertya is elégett. Az igazgató épp felállt, indult volna kifelé, Anita azonban utána kiabált.

- Várjon! Feltehetnék néhány kérdést?

- Nem. – válaszolta a férfi ingerülten. – Kérem, hagyjon most. Nem hívtunk újságírókat.

- Nem újságíró vagyok. A rendőrségtől jöttem. Kérem, üljön vissza.

Anita felmutatta az igazolványát és bemutatkozott.

- Tizenhét évig vezettem ezt a színházat – mondta az igazgató komoran.

Anita gyorsan közölte az igazgatóval Széplaki halálának hírért, akinek ez után nem kellett még egyszer mondani, hogy üljön le.

- Édes Istenem! Ez nem lehet igaz! – a férfi olyan összetörten zuhant bele a kopott, bordó bársonyülésbe, hogy Anita szinte megijedt. Csak nem kapott infarktust? - gondolta magában. A férfi nem tűnt bohém művésznek, inkább egy értelmes közgazdász benyomását keltette. Ez már sok volt neki, remegve gyújtott rá egy cigarettára, lassan fújta ki a füstöt. Az éppen színházát veszített igazgató ezután viszont rendkívül fegyelmezetten válaszolt Anita kérdéseire, visszaigazolta a sejtését, miszerint Széplaki igen akkurátus ember volt, amellet kifejezetten babonás, ami persze sok színésznél előfordul. Mindig mindent holmiját pontosan ugyanoda helyezte el az öltözőben, tartott néhány váltás ruhát is a szekrényében, arra az esetre, ha valamilyen fellépésről jött, vagy oda ment, még előadás után, ha nem lett volna ideje esetleg lezuhanyozni, bár ez nemigen